

Sygn. akt I CSK 1696/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa małoletniego M. M. reprezentowanego przez
przedstawicielkę ustawową K. M.
przeciwko N. T.
o ustalenie ojcostwa i alimenty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt XI 1Ca 161/20,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003, nr 13, poz. 5; z 6 października 2020 r., I UK 340/19, nie publ.).

Zdaniem skarżącego, istnieje potrzeba wykładni przepisów w zakresie ustalenia, czy dobro dziecka i prawo do poszanowania życia rodzinnego w świetle art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 18 i art. 71 Konstytucji RP jest wartością nadrzędną w sytuacji wytworzenia więzi rodzinnej (dziecka pozostającego w zażyłych relacjach z K. O., partnerem, mężem matki) nad wnioskiem powódki o ustalenie ojcostwa pozwanego (który przed i po urodzeniu dziecka nie nawiązał żadnej więzi), skoro do przyjęcia ojcostwa nie jest wymagane, aby mężczyzna był ojcem biologicznym.

Sposób sformułowania wątpliwości skarżącej nie odzwierciedla zagadnienia prawnego. Wskazuje natomiast jednoznacznie na oczekiwanie wyrażenia oceny zasadności kwestionowanego rozstrzygnięcia. Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Treść przedstawionych przez skarżącego wątpliwości odnosi się wprost do stanu faktycznego niniejszej sprawy, co przeczy publicznoprawnemu charakterowi skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki nie jest wykazanie jedynie kwalifikowanego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Uzasadniając tę przesłankę przyjęcia skargi skarżący wskazał, że prawo dziecka do poznania swojej tożsamości i ustalenia więzów pochodzenia nie ma charakteru absolutnego. Podkreślił, iż istnieje możliwość ograniczenia tych praw, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia ochrony stosunków rodzinnych opartych na istnieniu więzi innych niż więź biologiczna (trwała więź z partnerem, mężem matki); sąd nie miał na względzie pełnej ochrony praw dziecka, bowiem - ograniczając się do ochrony interesów majątkowych - przyznał rację matce dziecka, że istnieje potrzeba ochrony stabilnych relacji rodzinnych wcześniej ukształtowanych pomiędzy dzieckiem a jej partnerem, mężem.

Przytoczona argumentacja nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]